

לא הולכת לתערוכות. קרן ציטר

צילום: אנטולי מיכאלו

ציטרלנד

קרן ציטר היא אחת האמניות הישראליות המצליחות בעולם. בווידיאו חדש היא משתלחת בעבודות וידיאו מפורסמות, ובאופן כללי שומרת על הומור בריא // רות פתיר

השבוע חברה מהאינסטגרם העלתה תמונה מהתערוכה החדשה בגלריה נגא וכתבה בכותרת: "כשאהיה גדולה אני רוצה להיות קרן ציטר". באמת, מי יכול להאשים אותה? קרן ציטר בת ה-35, המתגוררת כעשור כבר בחו"ל, מתהדרת ברפרטואר מרשים של עבודות ובכמות נאה של פרסים בינלאומיים ושל תערוכות חשובות, כך שאיש לא זוכר שהחלה את צעדיה כסטודנטית במכון אבני ובמקביל הפיצה מגזין מברח של פורנו רך בעריכתה. באיחור קליל ציטר מגיעה לשיחתנו בגלריה לבושה לפתיחה בשורטס זהוב קצרצר וחולצה ורודה דהויה עם תמונת שער של "ELLE" שהיא עיזבה בעצמה. "אני מעצבת גאונה", היא אומרת בחיך מבוש ומבודח. לשוחח עם ציטר זה כמו לצפות מהצד בשיחה בזמן אמת, מעין אובר רפלקסיביות משגעת. היא קופצת מנושא לנושא, ממשפט למשפט, ומדי

פעם מדמינת מה תהיה הסצנה הבאה בשיחה שלנו. התערוכה שלה, "Video Art Manual", מחולקת לשני חלקים. בחלל הכניסה מוצגת העבודה "Vengeance" - עבודה חדשה בת שלושה פרקים המתעסקת, כיהא לעבודותיה של ציטר, ביחסים

"למומא הלכתי רק לפתיחה, כלומר, השתכרתי בפתיחה אבל לא נכנסתי"

שבינו לבינה. בסדרה החדשה, אשר צולמה בניו יורק, היא מציגה עבודה צטרית מופקת יותר. היא, שידועה בעבודות לואיטיות, מפגינה הפעם בסדרה נראות מבוזות יותר עם סיטואציות אשר שואבות השראה מובהקת מתרבות אמריקאית ומאופרות סבון. הסצנות בסרט נעות בין הבנאלי לפואטי, שזוהי בכל זאת איכות שאופיינית מאוד לעבודתה.

למה עכרת לארצות הברית? "אחרי שחייתי כברלין עשר שנים קצת נשבר לי. אני גם לא מרברת גרמנית וגם היו לי בעיות עם הביטוח הרפואי". אז עשית את העבודה החדשה בהשראת המעבר? "תראי, תמיד ידעתי", ציטר אומרת ומסייגת מיד, "אני לא מסוגלת להתחייב למשפט שמתחיל ב'תמיד ידעתי', בסוף זאת תהיה הכותרת של הכתבה. בואי נסכם בזה שתמיד הושפעתי מקולנוע וטלוויזיה אמריקאיים". העבודה החדשה נראית יותר קולנועית יחסית לעבודות המוקדמות. "זה נכון ולא נכון בעיניי. העבודה היא מצד אחד מאוד קולנועית, אבל מצד שני יש בה מלא קפיצות ואפקטים, אז הייתי אומרת שהיא יותר HBO מקולנוע". ולמה אפשר לצפות מארבעת הפרקים הבאים של הסדרה, אלה שעוד בעשייה?

"פחות או יותר המשך של אותו הדבר", ציטר מצחקקת. עבודה מצוינת נוספת בתערוכה היא "video Art Manual" - סרט שעשתה ציטר לפני שנה המגולל בסרקוזם, כמו מדריך למתחילים, את החוקים לעשיית עבודה וידיאו טובה. הסרט הוא אוסף של קלישאות של עבודות וידיאו מפורסמות אשר ציטר משתלחת בהן ללא רחם. את בעצמך לא נופלת וחוטאת בהוראות של איך עושים וידיאו ארט?

"נראה לי שלא, עשיתי את כרי לצחוק על אחרים, זה היה ממקום אגרסיבי. למרות שאין ספק שזה מבלבל".

את רואה הרבה וידיאו ארט? "באופן אישי אני לא אוהבת לראות וידיאו בגלריה, אני תמיד אעדיף שמישהו יביא לי סרט ואני אראה אותו בבית. בכלל הייתי מעדיפה לראות אמנות רק בבית. דמייני לעצמך איזה מגניב זה יהיה אם נוכל להזמין את העבודה החדשה של ג'ף קונס ב-16:00 לסלון הבית".

אז את לא הולכת לתערוכות? "לא, אני לא אוהבת ואני גם גיליתי עם השנים שאני לא חייבת. לגוגנהיים אף פעם לא הלכתי, למומא הלכתי רק לפתיחה, כלומר, השתכרתי בפתיחה אבל לא נכנסתי, והייתי פעם אחת בוויטני באיזה פרפורמנס, אבל זה היה בגלל לחץ חברתי".

איך לא ידעתי את זה? "פשוט תמיד מראיינים אותי לעיתונות האיטלקית ואף פעם לא מתרגמים את זה, אז אף אחד לא יודע".

ומה את אוהבת באמנות? "נראה לי שמה שטוב באמנות - מלבד זה שזה המקום היחיד שמקבל אותי - זה שאמנות היא צומת דרכים של כל האמנויות. המטרה כאן היא לא לייצר איכות באמנות אלא לפתוח לאנשים את הראש לאמנויות שנמצאות מסביב". אז איך את נשארת מחוברת לשרדה?

"אני קוראת הרבה עיתונים ואני אוהבת לרכל ואני יודעת ככה הרבה, אבל רק את מה שכולם יודעים".

קרן ציטר, Video Art Manual, גלריה נגא, 7.12 עד